

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanien) den 17. januar 2018 — Cobra Servicios Auxiliares, S.A. mod José Ramón Fiuza Asorey og Incatema, S.L.

(Sag C-30/18)

(2018/C 142/33)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Sagsøgte: José Ramón Fiuza Asorey og Incatema, S.L.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal § 4 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70⁽¹⁾, fortolkes således, at den er til hinder for en national retsforordning, som i forbindelse med én og samme omstændighed (ophøret af en entreprise mellem arbejdsgiveren og en tredjepartsvirksomhed efter sidstnævntes ønske) fastsætter en lavere erstatning for ophøret af en tidsbegrænset ansættelse med henblik på et bestemt arbejde eller en bestemt tjenesteydelse svarende til varigheden af den nævnte entreprise, end for ophøret af en tidsbegrænset ansættelse af tilsvarende arbejdstagere på grund af en kollektiv afskedigelse begrundet i produktionsmæssige hensyn som følge af ophøret af den nævnte entreprise?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal det da antages, at en ulige behandling i forbindelse med erstatning på grund af ophør af en ansættelse begrundet i de samme faktiske omstændigheder, men i henhold til forskellige retsregler, mellem arbejdstagere i henholdsvis tidsbegrænset ansættelse og tidsubegrænset ansættelse, udgør diskrimination som den, der er forbudt i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling som fastsat i chartrets artikel 20 og 21, som udgør en del af de grundlæggende principper i EU-retten?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Bari (Italien) den 19. januar 2018 — straffesag mod Massimo Gambino og Shpetim Hyka

(Sag C-38/18)

(2018/C 142/34)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalte i straffesagen

Massimo Gambino og Shpetim Hyka

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 16, 18 og 20, litra b), i direktiv 2012/29/EU⁽¹⁾ fortolkes således, at de er til hinder for, at ny afhøring af ofre finder sted over for den ændrede ret, såfremt en af parterne i sagen i medfør af artikel 511, stk. 2, og 525, stk. 2, i codice di procedura penale (såsom de er blevet fortolket i fast retspraksis) nægter at give samtykke til oplæsning af referatet af de forklaringer, som samme ofre tidligere har afgivet over for en anden ret inden for rammerne af samme sag under en kontradiktorisk procedure?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25.10.2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315, s. 57).

Appel iværksat den 22. januar 2018 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidede Afdeling) den 10. november 2017 i sag T-180/15, Icap plc m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley og B. Mongin, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Icap plc, Icap Management Services Ltd og Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Dommen ophæves (præmis 281-299 og domskonklusionen), for så vidt som den annullerede bøderne i den anfægtede afgørelses artikel 2.
- Det femte og sjette anbringende i ICAP's stævning for Retten, som vedrørte bøderne, forkastes, og der fastsættes passende bøder til ICAP under anvendelse af Domstolens fulde prøvelsesret.
- ICAP tilpligtes at betale alle sagsomkostningerne, og omkostningerne i dommen i første instans fordeles, så de afspejler afgørelsen i appelsagen

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen har støttet sin appel på det følgende enkelte appelanbringende.

Kommissionen har gjort gældende, at Retten i sin dom i sag T-180/15, Icap plc m.fl. mod Kommissionen, EU:T:2017:795, fejlagtigt anvendte Domstolens praksis vedrørende begrundelsespligten i forbindelse med pålæggelse af bøder. Rettens dom afviger fra den ledende dom i sag C-194/14 P, AC Treuhand mod Kommissionen, EU:C:2015:717, præmis 66-69, og pålægger Kommissionen en strengere forpligtelse til mere detaljeret at begrunde den metode, der anvendes til at beregne bøder, som pålægges for overtrædelse af artikel 101 TEUF, særligt ved anvendelsen af bøderetningslinjernes punkt 37. Kommissionens appel tilsigter at få afhjulpet de alvorlige retlige fejl, som Retten begik, som, hvis de blev accepteret, ville være skadelige for Kommissionens evne til at fastlægge passende bøder med tilstrækkelig afskrækkende virkning. En korrekt fortolkning af begrundelsespligten, som svarer til de krav i retspraksis, der er beskrevet i sag C-194/14 P, AC Treuhand, præmis 68, er af afgørende betydning for at nå dette mål. Modsat vil en strengere begrundelsespligt for bøderne omfattende interne overvejelser og beregninger af midlertidig karakter gøre indgreb i Kommissionens skønsbeføjelse ved fastsættelsen af bøder, herunder når den anvender bøderetningslinjernes punkt 37. Sidstnævnte punkt blev netop affattet med det formål at give Kommissionen mulighed for at afvige fra bøderetningslinjerne i atypiske sager, som eksempelvis ved pålæggelse af bøder over for medvirkende. Som anerkendt af Unionens retsinstanser er det afgørende for Kommissionen at bevare sin skønsbeføjelse ved fastsættelsen af passende bøder.